

Lovforslag nr. L 72. Fremsat den 30. oktober 1981 af Ove Jensen (FP), Dohrmann (FP), Glensgård (FP) og Glistrup (FP)

Forslag

til

Lov om ophævelse af lov om særlig indkomstskat m.v. (Afskaffelse af kapitalvindingsskatten).

§ 1

Lov om særlig indkomstskat m. v., jfr. lov-
bekendtgørelse nr. 429 af 17. august 1981,
ophæves.

§ 2

§ 1 har virkning for særlig indkomst er-
hvervet efter udløbet af indkomståret 1981.

Bemærkninger til lovforslaget

Alle kan se det urimelige i at beskatte arbejdsfrie indtægter mildere end indtægt skabt i sved og slid, undertiden med invalidering til følge. Men når man så kommer dybere ned i problemet, opdager man, at skat på mange såkaldt arbejdsfrie indtægter virker asocialt over for den lille mand, og at en rimelig fordeling mellem skat på arbejdsindkomster og arbejdsfri indkomster simpelt hen er uladsgørlig i et samfund med store beskatningsprocenter. Løsningen på dilemmaet er hverken at beskatte den ene eller den anden form for indkomst.

Skavankerne ved beskatningen af de såkaldte arbejdsfrie indtægter (kapitalvindingsskat) er bl. a. følgende:

Kapitalvindingsskatten virker som en bremsekloks på omsætningen af landets faste ejendomme, erhvervsvirksomheder (goodwill, aktier m.v.) og andre kapitalgoder. Udbuddet hæmmes og forsinkes (stavnsbindingseffekten). Priserne stiger under almindelige konjunkturer med beløb op imod, hvad de nuværende ejere med eller uden føje forestiller sig at skulle udrede i kapitalvindingsskat. Det er nu engang virkningen af enhver skat i handelsleddet, hvad enten man indretter den som benzinafgift, moms, kapitalvindingsskat eller på en fjerde facon. Mange erhvervsvirksomheder m.v. forbliver derfor hos indehavere, der ikke længere magter at følge tidens udvikling.

I det omfang de ikke ødelægges af folketingsflertallets højrentekurs og øvrige elendige økonomiske politik, har for eksempel unge landmænd i gennemsnit $2\frac{1}{2}$ gang så stor produktion som ældre, der ikke kan klare husdyr, men lader maskinstationer gøre markarbejdet og i det hele er kørt for trætte til nye initiativer. Men de må blive hængende på gården, fordi den udbetaling, de kan opnå ved salg, når kapitalvindingsskatten er trukket fra, ikke er tilstrækkelig til, at de kan erhverve anden bolig til dem selv og familien. Derfor kommer næste generation for sent i gang. Da landbruget er et basiserhverv, gør det ondt mangfoldige steder (slagterier, konserverfabrikker, håndværkere, transporterhverv, handel osv. osv.), at kapitalvindingsskatten har gjort landbruget til et gammelmandserhverv.

At dette ikke er en hvid propagandaløgn, blev på ny bekræftet, da regeringen måtte gennemføre en lempelse for generationsskiftet i slutningen af 1977, fordi den totalt skatteukyndige Anker Jørgensen under valgkampen var blevet narret til at give fremskridtsfolk på Holstebrokonten løfter herom. Resultatet blev trods de knappe tidsfrister en kæmpeopblomstring af generationsskifterne (tallene kan man læse i FREMSKRIDT 1979-9, side 14). At dansk landbrug bestandig taber skridt i den internationale konkurrence hvert eneste år er en kendsgerning. Kapitalvindingsskatten er en af årsagerne hertil.

Også i andre tilfælde hæmmes unge driftige erhvervsfolks udvikling. Ved salg af hidtidig virksomhed kan de ikke fortsætte i en større, fordi kapitalvindingsskatten tapper dem for deres likvide midler. En sådan statsudbytning, der udsuger produktionskapitalen, er en dødsensalvorlig sag.

Danmark har meget hårdt brug for ikke at hæmme avancementsmulighederne for den unge initiativrige, som er begyndt småt med en virksomhed – i by eller på land – og som nu har oparbejdet erfaring, kundekreds og dygtighed, så hans gåpåmod kan bære, at der fortsættes under rummelige pladsforhold på steder, hvor trafikforbindelser, arbejdskrafttilgange osv. er bedre tilpasset den størrelse, erhvervsmanden nu kan klare.

Opretholdelse af den særlige indkomstskat rammer derfor den nyttige beskæftigelse på dens livsnerve og udhuler dansk erhvervslivs funktions- og udviklingsevne. Alfa og omega i et vækstvelværdssamfund er nu engang, at produktionskapitalen til enhver tid befinder sig, hvor den på det givne tidspunkt benyttes dygtigst. Kapitalvindingsskatten hæmmer i betydelig grad fremmelse af dette samfundsfundamentale ønskemål.

Fra den danske kapitalvindingsskat flyder øget arbejdsløshed, stigning i landets valutatab og svigtende grundlag for udbygning af folkepensionerne og af andre sociale foranstaltninger. På én gang lykkes det denne skat at være både ungdomsfjendsk, pensionistfjendsk og samfundsfjendsk.

Kapitalvindingsskatten blokerer for flytninger, der er ønskelige både af hensyn til den enkeltes dispositionsfrihed og til samfundet.

En del af filosofien bag kapitalvindingsskatten er, at når der handles, generer det ikke så meget med skat, for på det tidspunkt er der jo penge på bordet. Det stemmer blot i mangfoldige tilfælde ikke med virkelighedens forhold. Den udbetaling, sælgeren kan få, sluges ofte af hans købesum til nyt hus, til flytteomkostninger, mæglerhonorar, sagførersalær, stempelpenge, ejerskifteafdrag og mange andre likviditetskrav, der melder sig netop i handelssituationen.

Dertil kommer, at den særlige indkomstskat opkræves efter komplicerede regler, som stadig forandres. En i forhold til provenuet stor arbejdskraft beslaglægges derfor – såvel i privat som i offentlig sektor – til samfundsnyttig spekulation over, hvad reglerne egentlig går ud på. Lovgivningsteknisk er kapitalvindingsskatten begrebsnødvendigt noget af det værste makværk, vi overhovedet har. Der er blevet lappet på den mere end en snes gange med det resultat, at lovteksten er volapyk – også for de fleste, der erhvervsmæssigt ar-

bejder med skat på de offentlige kontorer eller i revisionsfirmaer, hos landbrugskonsulenter og på advokatkontor. Før lovfortolkningsakroberne overhovedet har fået de redskaber, hvori de skal udføre deres halsbrækkende saltomortaler, må dygtige og omhyggelige regnskabsførere ned gennem årene have tilvejebragt det fornødne faktiske datamateriale vedrørende for eksempel udgiften til og datoen for forberedningsarbejder og meget andet. Det er en elendig lovgivningsmagt, som stiller krav af den art.

Over for den samfundsmæssige forurening ved opretholdelse af den særlige indkomstskat står provenumæssige nettovirkninger, som givetvis er negative (underskudsgivende) for det offentlige, bl. a. som følge af, at skatten hæmmer den almindelige indkomstdannelse, og af, at fradragsretten for negativ indkomst i almindelig skattepligtig indkomst indebærer en betydelig provenuforskydning, der givetvis overstiger de forholdsvis beskedne bruttoprovenuer, som skatten indbringer.

Om disse størrelser er det seneste skøn givet af skatteministeren den 28. september 1981. Det er sålydende:

	1978 mill. kr.	1979 (skøn) mill. kr.	1980 (skøn) mill. kr.
1. Afståelse af goodwill.....	160	160	150
2. Landbrugsejendomme m. v. erhvervet før 1. januar 1966	169	120	80
3. Landbrugsejendomme m. v. erhvervet efter 1. januar 1966	41	30	20
4. Fast ejendom i øvrigt	162	170	160
5. Aktier m. v.	263	260	250
6. Driftsmidler og skibe	130	140	130
7. Bygninger m. v. (Genvundne afskrivninger).....	113	120	110
8. Anden særlig indkomst	87	90	100
(1-8) I alt	1.125	1.090	1.000

Kapitalvindingsskatten virker til at øge og ikke som undertiden påstået til at mindske beskatningen på arbejdsskabte indkomster. Kapitalvindingsskatten (hele den særlige indkomstskat) kan uden videre fjernes fra den ene dag til den anden. Hermed frigøres nemlig så store økonomiske kræfter, at det offentlige får overskud med det samme. Problemet om skattebelastning af arbejdsindkomster er et problem om afvikling af den almindelige indkomstskat og hører derfor ikke hjemme i diskussionen om kapitalvindingsskattens beståen eller udryddelse. Ej heller har dette spørgsmål noget med spekulantbetragtninger at gøre, da spekulanter og ejendomshandlere er under den almindelige

indkomstskat i henhold til statsskattelovens § 5 a og helt falder uden for området for lov om særlig indkomstskat, jfr. denne lovs § 3, stk. 1, nr. 2.

Alt i alt er der tale om en skat til gavn for ingen og til skade for alle. Kapitalvindingsskattens bevarelse tjener kun tilfredsstillelse af snæversynede misundelsesbetragtninger. Landets økonomi er nu gjort alt for dårlig til, at folkettingen kan tillade sig at tage hensyn til sådan noget – endige til, at visse partier vil tabe ansigt, fordi de gennem årene i deres ukyndighed har stemt for kapitalvindingsskattens indførelse, bevarelse og skærpelse. Helt barokt er det, at folk med offentlige pensioner, der får deres enorme kapitalgevinster frie for særlig

indkomstskat, formueskat og ejendomsskat, ofte er nogle af de ivrigste til at hyle op mod, at det erhvervsliv, som også de skal leve af, frigøres for kapitalvindingskatteåget. Og for disse protesterende fortsætter inflationssikringen jo til deres dages ende, mens den for de kapitalvindingskatteramte ophører ved afhændelsen af det kapitalgode, som har udgjort deres erhvervsmæssige pensionssikring.

Om kapitalvindingskattens dårligdomme henvises i øvrigt til FREMSKRIDT 1977-21, side 17 med henvisninger samt til 1978-1, side 28 samt til Børge Rabjergs artikel i FREMSKRIDT 1981-32, side 2 (jfr. nr. 33, side 2).

Forslaget er i det store og hele en genfremsættelse af tidligere fremskridtsforslag, bl. a. nr. 95 af 27. november 1975, nr. 32 af 11. oktober 1977, se vedr. det sidste Folketingstidende 1976-77, forhandlingerne sp. 327 og 1194 samt tillæg A, sp. 555 og L 74 af 3. november 1978. (Folketingstidende 1978-79, forhandlingerne sp. 1647 og 3105, tillæg A, sp. 1237).

Den seneste væsentlige ændring af kapitalvindingskattereglerne skete ved lov nr. 189 af 22. maj 1975. Baggrunden for denne ændring var, at partiet venstre havde afvist skriftligt tilbud af 30. april 1975 fra fire partier repræsenterende 47 folketingsmedlemmer om at lempe skatten. I stedet var partiet den 9. maj 1975 indgået i forlig med socialdemokratiet. Dette forlig indebar en skærpelse af kapitalvindingskatten bl. a. ved, at beskatningsprocenten blev 75. (Værdistigningskat kaldte par-

terne denne mangedobling af kapitalvindingskatten).

De to partier har fortsat denne linje ved Marienborgaftalerne om, at al jord og fast ejendom fremtidig skal kapitalvindingsbeskattes med årlige milliardbeløb.

Denne aftale må klart ses som partiernes forsøg på ved skatteskærpelser at klare statsunderskuddet, som steg fra 14.816.586.200 kr. i 1978 til 40.298.014.200 kr. i SV-regeringsåret 1979.

Efter fremskridtspartiets opfattelse må dette underskud imidlertid bringes ud af verden ved besparelser som præciseret i fremskridtspartiets finanslovsændringsforslag, der vil indebære en vekselvirkning mellem mindsket tryk fra det offentlige på virksomhederne og deraf følgende enorm eksplosion i dansk erhvervsliv.

Kan det med den begejstring, der tilsyneladende er hos folketingsflertallet for kapitalvindingskat, ikke lykkes at få den totalophævet med det samme med et snuptag, er fremskridtspartiet også på dette område tro mod sit grundsyn om ikke at være noget alt-eller-intet-parti: Enhver lempelse får fremskridtspartiets stemmer.

Som inspiration hertil fremsatte fremskridtspartiet den 14. januar 1981 atten konkrete forslag om lempelser i forslag til lov om mildnelser af kapitalvindingskatten. Disse var til førstebehandling den 30. januar 1981 (Folketingstidende 1980-81, forhandlingerne, sp. 5797-5817), men folketingets skatte- og afgiftsudvalg fik jo et nok så hektisk forår 1981. Derfor kom forslaget aldrig videre.